

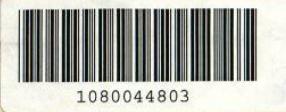
E#46#84

23

MAYR.

Physiologica
Scholastica

B734
M3
1732
V.1
c.1

ANTONII MAGNI
THEOLOGI
SCHOOLASTICA

Gennander
3

230-

G. p.

Valdeas

R. P.
ANTONII MAYR
SOCIETATIS JESU
THEOLOGIA
SCHOLASTICA.

230

THEOLOGIA
SCHOLASTICA

TRACTATUS OMNES

IN UNIVERSITATIBUS
PROVINCLÆ GERMANIÆ SUPERIORIS
SOCIETATIS JESU TRADI SOLITOS,

ET
QUÆSTIONES IN IIS PRÆSCRIPTAS
COMPLEXA.

AUTHORE

R. P. ANTONIO MAYR, SOC. JESU
SS. THEOLOGIÆ DOCTORE, EJUSQUE
ANTEHAC IN UNIVERSITATE FRIBURGENSI,
ET INGOLSTADIENSI,
PROFESSORE ORDINARIO, NUNC STUDIORUM PRÆFECTO

TOMUS I.

CONTINENS

TRACTATUS, DE DEO, ANGELIS, BEATI-
TUDINE, ACTIBUS HUMANIS, PECCATIS, GRATIA,
ET VIRTUTIBUS THEOLOGICIS.

Cum Privilegio Sacre Casarea Majestatis, & Facultate Superiorum.

Sumptibus JOANNIS ANDREÆ de la HAYE, Bibliopolæ Academ.
ANNO MDGXXXII.

46498

B734
M3
1732
V. 1

THEOLOGIA SCHOLASTICA

TRACTATUS OMNES

IN UNIVERSITATIBUS
PROVINCIÆ GERMANIAE SUPERIORIS
SOCIALITER IN TERRITORIIS

GENSIONES INDI FRANCISCANIS
CONTINENT.

AUTHORE

J. P. ANTONIO MURATORI, D. C. P.
THEOLOGI & DOCTORI, FUSCENS

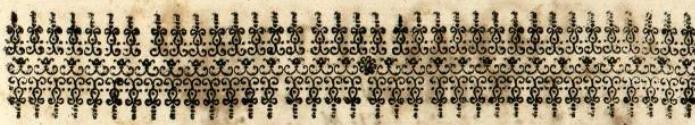
AD TITULUM IN UNIVERSITATIBUS
TITULARIS PROFESSORIS, HABENDI

LIBRORUM

TRACTATUM DE DICENDA ET DICENDO
TRADITIONIBUS ET ADOCTOIS
ACQUAMINUTIS THEOLOGICIS

TRACTIONES
ACQUAMINUTIS
THEOLOGICIS
ANNI MDCCXXII

LECTOR BENEVOLE.

Ursum Theologicum tibi offero, omnes eas quæstiones complexum, quæ intra quadriennium, à duobus Theologiae Scholasticæ Professoribus, in Universitatibus Provinciæ Germaniaæ Superioris Societatis JESU, ex præscripto solent exponi: tum, ut pateat omnibus, quibus de rebus præcipue Auditores nostri edoceantur, nec quisquam existimet, superfluis tantum subtilitatibus, tempus inutiliter teri: tum præsertim, ut ii, qui ad literarios gradus Sacrae Facultatis aspirant, quæstiones omnes, quæ in Elencho, pro Theologicis examinibus constructo, continentur, scholasticæ examinatas, & assertionibus statutis determinatas inveniant, addita etiam istarum ab objectionibus sat copiosa vindicatione: quod speratur futurum non modico Candidatis illis subsidio, & laboris, ac temporis compendio. Adjunctæ quoque sunt nonnullæ aliae quæstiones, etiam recentiores, cæ præsertim, quæ Jansenii errores, & pertinaciam quorundam in acceptanda celebri Bulla Clementis XI. *Unigenitus* concernunt. Cæterum conatus sum (utinam etiam asseditus!) studere ubique, quantum in tam subili, & sublimi materia licuit, claritati: quin tamen propterea difficultates dissimularem. Insuper non levem operam in eo posui, ut Authorum, quas vocant, citationes, effent fideles; certè diligentia magna, omnes SS. Patres, quorum affero textus, ipse inspexi, & verba ex fonte hausi: circa quod tamen monendum, quod, etiæ Græcorum Patrum versiones quoad sensum concordent, non tamen omnes quoad verba semper consentiant; unde, si forte vox quedam alia apud alium interpretetur, non statim textus, quasi male, aut oscitante citatus, est rejiciendus. Pariter omnes Authores, quorum non tantum nudum nomen, sed, aut verba, aut locum adduco, à me diligenter inspectos, aut lectos, fidenter afferere possum: quo labore meo, si tibi allubet, fruere, & vale.

X3

FACUL-

FACULTAS
R. P. PROVINCIALIS
CUM
PRIVILEGIO CÆSAREO.

Ego Magnus Amman Societatis JESU, per Superiorem Germaniam Praepositus Provincialis, facta mibi ab Admodum Reverendo Patre Nostro Francisco Rez, Societatis Universæ Praeposito Generali, Theologiam Scholasticam à P. Antonio Mayr, Societatis nostræ Sacerdote, SS. Theologie Doctori, & Professore emerito, conscriptam, à Deputatis ejusdem Societatis Patribus lectam, probatamque, typis in lucem edi permitto, & Domino Joanni Andreæ de la Haye Bibliopole Academico Ingolstadiensi jus concedo, usurpandi Privilegii Cæsarei, quo Typographis, ac Bibliopolis omnibus, adimitur copia, vulgatos à Societatis JESU Patribus libros, absque Superiorum, Authorumque consensu, in eadem, vel diversa lingua excudendi, vel intra Sacri Romani Imperii, & Provinciarum S. C. Majestati hereditario jure subjectarum, fines importandi. Facultatem hanc, de una tantum impressione intellectam, manu mea, & solito officii sigillo firmavi. Rome 10. Februarii 1731.

L.S.

MAGNUS AMMAN
Soc. JESU.

APPROBATIO
FACULTATIS THEOLOGICÆ
INGOLSTADIENSIS.

Opus hoc Theologicum, Tractatus omnes, in Scholis nostris Theologicis explicari solitos, non minus clarissima brevitate, quam mira soliditate complectens, à pluribus SS. Theologie Doctoribus accurate lectum, & approbatum, non modò in morum, ac fidei Orthodoxæ regulas offendit nusquam, sed ob doctrinam insuper abundantissimam, ac fundatissimam, cum claritate perspicua, & eruditione amplissimâ conjunctam, omnino dignissimum est, ut ad insignie literati orbis emolumendum simul, ac ornamentum, in lucem publicam prodeat. Ita censeo

FRANCISCUS HALDEN S. J.
SS. Theol. Doct. ejusque Profess. Ordinar. p. t. Sacra Facult. Decanus.

ADMODUM REVERENDO
PATRI NOSTRO, IN CHRISTO
Patri
FRANCISCO RETZ,
SOCIETATIS JESU
PRÆPOSITO GENERALI.

Inter innumera ex orbe toto gratulantium vota,
& profusa in omnes nostras Provincias gaudia,
de Tua in Societatis nostræ Caput supremum
electione, Admodum Reverende Pater Noster,
etiam Theologia Scholastica (cui hucusque ar-
tissima cum Ordine nostro intercessit necessi-
tudo) laeta exultat, atque venerabundam simul,
& gratulabundam se Tibi sistere gestit. Equi-
dem

dem jam olim suspexit illa in Te etiamnum discipulo, ingenii, ac doctrinæ præstantiam, vel Magistris supparem: admirata deinde est summam sapientiam, atque eruditionem, qua inter Doctores collocatus Academias illustrasti. At non Tua solùm sapientia, sed patrocinio etiam, & autoritate foveri, ac muniri debuit Theologia.

A literariis cathedris ad altioris Scientiæ Sanctorum (sic enim sanctissimas Societatis Leges, atque Institutum appellare jure merito possum) munia translatus, atque è Germania Romam evocatus es: ibique à summo Societatis Moderatore, in partem sollicitudinis, atque regiminis assumptus, & decem omnino Provinciarum, quæ Assistentiam Germaniæ componunt, referendis, expediendisque negotiis præfectus. Quo munere, cum Te communi, ac maxima omnium approbatione perfungi, Theologia conspiceret, non nisi summa de Te polliceri sibi merito ceperit, tanquam scientia, sine qua Societas, cuius felicitati omnibus modis studebas, incolumis stare non posset. Crevit hæc ejus fiducia plurimum, quando paulò post vidit, Te bis præpositum celeberrima Provincia Bohemiæ, & fémel præcipuo ejusdem Collegio Clementino, ac Universitati Carolo-Ferdinandea, ubi ingens nostrorum, & major adhuc numerus externorum, huic sacræ scientiae operam dant: quibus sanè quasi aureis suis temporibus Theologia lætata est, dum amantissimis Tuis hortatibus, doctissimisque curis, vitam, animi amque Athenæo Pragensi inspirares, ac literarum studia, jamjam ex se ardenta, novo semper fervore accenderes.

At cedere iterum debuit bonum privatum unius Provinciae communis totius nostri Ordinis bono, quod Tibi iterum Romanum iter indixit, atque totius Assistentiæ Germaniæ curam imposuit, Téque in intimum universa Societatis Senatum adlegit: quo in officio omnium de Te expectationem, quamvis maximam, longissimè superästi, ipsius etiam Tui Prædecessoris, qui facto proximus absque dubio Te, utpote præ aliis dignum, reliquo pro more codicillo, Vicarium Generalem designasset, nisi peculari DEI providentia id agere prohibitus fuisset, ut nempe non unus tantum hominis, sed integræ Congregationis autoritate, is honor Tuis maximis meritis decerneretur.

Ex quo autem universam Societatem regere coepisti, mox apertius omnibus patuit summa Tua in negotiis pertractandis prudentia, suavissima, ac plusquam paterna in omnes præsertim subditos charitas, amor Societatis intensissimus, & præprimis flagrantissimus majoris Divinæ gloriæ zelus; quæ Tua decora, cum non

non in nostrorum tantum, sed & exterorum, & præcipue Regum, ac Principum, quin & ipsius Supremi Ecclesiæ Capitis SS. Domini nostri Clementis XII. oculos palam incurserent, atque etiam eorundem sermonibus celebrarentur, mirum non est, illid Patres nostros, ex omni orbe ad Successorem Admodum Reverendo Patri Michaeli Angelo Tamburino dandum conscriptos, non tam motos, quām raptos fuisse, ut Te primo statim scrutinio, & communibus votis, in summum nostri Ordinis Præsidem eligerent, cum ingenti Societatis solatio, & lætissimo externorum non malevolorum applau.

Hic enimvero Theologiæ gaudium factum est plenum: quid enim favoris non promitteret sibi ab eo, in suprema jam potestate constituto, qui exactissimam legum nostrarum (quæ non uno in loco sacram hanc scientiam gravissimis verbis commandant) adimplectionem ursit jam dudum, non tam imperio, quām suo exemplo, quīque proprio motu, in omne Societatis bonum inclinatissimo, semper propensissimè fovit eandem Theologiam, utpote à cujus notitia, atque doctrina, Societatis vigor, ac honor, non partim dependet; cum sine ea, nec propagandæ majori Divinæ gloriæ sat strenuè militare, nec proximorum saluti sat utiliter consulere, nec Ecclesiæ hostibus sat firmier possit frontem opponere. Id solū nunc omnibus votis Theologia precatur, ut licet sibi hac sua felicitate quād diutissimè fru, hoc est, ut longè exuperes, Admodum Reverende Pater Noter, annos gemini Tui Antecessoris, qui præ pluribus aliis longiore regimine fuere defuncti, & sub quorum priore Societatem ingressus, sub altero autem ad eam regendam es institutus.

Admitte igitur, Admodum Reverende Patre Noster, ea, qua omnibus ad Te aditum facillimum præbes, benignitate plus quam paterna, Theologiam Scholasticam, dbita cum reverentia, ac submissione se Tibi sistentem: quāmq; Tibi demississimè offert, non aspernare tenuem meam lucubrationem, quæ conspectum Tuum subire minimè auderet, nisi Patrem Te nōsset, exiguis etiam minimorum filiorum Tuorum conabibus benignissimè faventem. Insuper ista lucubratio mea, etiar eo ex capite Tibi desertur, ut Superiori, ac Patri ratio reddatur e nostra doctrina, de questionum Theologicarum delectu, dæcie methodo docendi, qua non tantum discipuli exteri, sed & nostri Scholastici, filii Tui, nostra in Provincia per quadriennium eudiuntur; omnes enim controversias, in elenco prescriptas, pro nodulo meo examo. Hæc, si Admodum Reverenda Paterniti Tuæ probentur, alia commendatione non indigent, Tuōqueudicio non tantum sat tutæ, sed & satis erunt ornata: si vero iis aliquid Tibi
d spli,

displaceat, mox, quantum in me erit, emendare conabor; cum
aliud in votis mihi non sit, quam obsecundare promptissime vo-
luntati illius, cuius paternis favoribus infusa me demissione
commendo.

AD MODUM REVERENDÆ
PATERNITATIS TUE.

Tiliorum, ac fervorum
minimus.
ANTONIUS MAYR,
Soc. Jesu,

INDEX
RERUM MEMORABILIA
SEPTEM PRIORUM TRACTATUUM.

Opus hoc Theologicum in duodecim tractatus divisum est, quot nempe intra quadrennium à gemino Professoribus praelegi solent: ex quibus tamen aī quālis multo sunt breviores, prout nempe plus in uno, quān in altero, materia, ex more pertractanda, occurrit: & hinc alegatos idem Professoribus, sene etiam ternos, unum intra annum absolvit. Tractatus hi octo tomatis in forma octava comprehendantur, quorum quilibet eam materiam contineat, qua ab eodem Professor uno anno solet absolvī: in forma vero majore tomis suis duo, ex quibus quilibet quadriennium, sen ditiduum totius operis exhibet. Non autem cuique tractatuī index rerum in eo contentarū subiunctus est: exquid materia quedam à diversi diverso ordine, & in diversis tractatibus agitentur; unde, si tot indices fierent, lape plures eorum efficiantur, donec quālitutē occurret. Gemini autem index est factus, ut copia rerum non parva dividetur, & cuique tomo forme majoris suis index possit subiecti. In hoc autem indice numerus Romanus tractatum, Arabicus autem marginalem ejusdem tractatus numerum signat: qua ratione visa est inventio rei cuiusque expeditissima fore.

A. Cœptio personarum vitiōsa in quo consistat.
VI. 11.
Actus externus non afferit novum meritum.
IV. 164. error Abailardi qualis in hac materia fuerit. IV. 167. si actus externus sit malus, debet in confessione exponi. IV. 168.
Actus imperatus voluntari interius, ab alio actu efficaci adhuc existente, non est immediate īfectus. IV. 150. si tamē ītrinsece bonus, & honestus, afferit novum meritum. IV. 151. qualem libertatem mediata ī exigat, ut sit meritorius. IV. 163.
Actus naturalis, neque potest esse dispositio positivē conducens ad meritum, seu p̄m̄ium supernaturale. VI. 43.
Actus peccaminosi, alii sunt interni, alii externi, alii consummati, alii non consummati. V. 183. alii tendentes in plura objecta tota, alii in plura objecta partialia. V. 184. alii continu, alii interrupti. V. 184. & quot modis fiat interrupcio. V. 184.
Actus peccaminosi voluntari interni, sunt plures moraliter, si per contraria voluntatem interrumpant. V. 185. actus interni interrupti per liberam, aut necessariam cœfessionem, aliquando sunt moraliter plures, aliquando non. V. 186. & seq. & quānam hac in re regula. V. 189. & seq.
Actus peccaminosi voluntari interni, & externi oris similes, consummati, vel non consummati, quando unum, vel plura moraliter peccata constituant. V. 191. quando actus externi operatione consummati. V. 192. quando actus ex-

terni consummati. V. 193. & 194. quando actus externi oris, vel operis similes. V. 195. & seq. quando actus plures ad eundem finem tandem media ordinati. V. 199.

Actus prævi ad copulam nondum intentam an, & quando unum peccatum cum ipsa constituant. V. 201. & seq. quando actus copulans subseqüentes. V. 202. & seq.¹

Actus tendens in plura objecta numero distincta

an habeat tot malitas moraliter distinctas, quo

sunt objecta. V. 204. an actus tendens in plura

objecta specie distincta habeat tot malitas spe-

cificas. V. 206. & seq. an debet numerus talium objectorum in confessione distincte exponi

V. 210. si etiam non deberet talis numerus distin-

te exponi, non posset tamen negari. V. 188.

Actus secundus quomodo debeat esse distinctus

ab actu primo. IV. 147.

Actus supernaturalis bonus in statu gratiae elicitus

est meritorius de condigno beatitudinis aeterna.

VI. 374. an sit possibilis actus supernaturalis

essentialiter impræmabilis. VI. 307.

Adiutorium sine quo non, & adiutorium quo,

quid sit VI. 197. & seq. adiutorium, vel auxi-

lium possibilis quid sit. VI. 200.

Adorare an possimus creaturas propter DEUM,

sicut propter ipsum eas possimus amare VII.

755.

Adulterium, si sit commissum cum complice eti-

am ligato, debet specialiter exponi. V. 228.

Æquivocationes, & amphibologie aliquæ sunt

licita VII. 18. & quales VII. 80.

Æternitas DEI non est successiva. I. 129. & 149.

ac seq.

Ag. & regi a DEO quid sit. VI. 21. & 22. item 34.

Alcoramus fabulus & absurditatis plenus est.

VII. 249.

Amicitia vera datur inter DEUM & hominem.

VII. 753. quid requiratur ad amicitiam VII.

753. & seq.

Amor DEI super omnia naturalis potest elici sine

gratia supra VI. 95. & quales VI. 97. an de-

bet positivē obfirmare animum contra omnes

etiam gravissimas tentationes, & difficultates.

VI. 115.

Amor objecti in circumstantiis non necessariō

etiam amor circumstantiarum. VII. 15.

Ampliatio, alienatio, stans, quid sit. I. 329.

Angelus quid significet II. 1. & 3. Angeli defacto

existunt II. 4. non tamen potest eorum existen-

tia naturaliter demonstrari II. 5. numerus eorum

est incertus, sed tamen maximus II. 6. quando

creati sint II. 12. sunt puri spiritus II. 14. pe-

nitus simplices II. 15. immortales, & incorru-

pibiles II. 16. aliqui falsum inter se specie dif-

ferunt II. 17. non tamen omnes II. 19. eorum

chori sunt novem, & hierarchias tres II. 18.

quomodo fugenter, vel allicianter rebus cor-

poralibus II. 24. & seq. quomodo affuant

corpora II. 26.

Angelii non sunt in loco circumscripтив, sed defi-

nitivē

INDEX

nivè II. 34. sunt in loco per nubationem modalem II. 35. & spiritualem II. 38. attamen divisiiblē II. 39. qua ratione dicantur esse in loco per operationem II. 36. & seq. non possunt esse simul in pluribus spatiis adequatiblē II. 40. neque in discontinuis II. 41. neque semper necessariō occupant totum suum spatium ad quantum II. 42. plures possunt simul esse in eodem loco II. 44. & 45.

Angeli possunt moveri II. 46. motu continuo, & discreto II. 47. & quidem instantaneo in alium locum adaequatiblē II. 48. non tamen de loco in locum non transito medio II. 50. sive medium si communicans, sive non communicans. II. 51. Angeli possunt etiam movere alia a se distinta II. 52. tam spiritus, quam corpora II. 53.

Angeli intelligent, sive intellectu alteri cognoscunt II. 54. & quidem seipso sine speciebus II. 55. alia vero sibi non unita non cognoscunt sine speciebus II. 56. etiam si objecta sunt praetentia II. 58. unde, & quando species necessariās accipiunt II. 59. & 60. habent etiam species rememorativas II. 62. ab actibus suis reliquias II. 62. & quidem Angeli perfectiores habent species universaliores II. 63.

Angeli naturaliter possunt cognoscere DEUM, seipso, & alios Angelos, quin omnes substantias, materiales, & spirituales existentes II. 67. præterita, & futura, praefacta, & distantia II. 68. singularia, & universalia, plura confusa, & distincta II. 69. possunt etiam cognoscere discurrendo, & componendo II. 80.

Angeli naturaliter non possunt evidenter cognoscere supernaturalia quodam substantiam II. 70. nec possunt certò cognoscere futura stricte contingenta II. 74. nec secreta cordium, aut actus liberos II. 75. neque illa, ex quibus possent venire in notitiam actuum liberorum II. 78. & 79.

Angeli naturaliter non cognoscunt evidenter suos actus supernaturales II. 86. & si relinquenter solis viribus naturalibus, dubitarent, an non ii actus quodam ultimam differentiam sibi ocularentur II. 86.

Angeli quando acquirunt species actuum liberorum II. 97. an habeant species rerum ut possibilium II. 99.

Angeli possunt loqui II. 103. DÉO, & hominibus, ac inter se II. 104. per signa materialia II. 105. aut per hoc, quid unius velit suum conceptum esse alteri manifestum II. 106. quomodo unus angelus malus possit alteri mentiri II. 109. illuminatio Angelica sit. II. 107.

Angeli omnes in primo instanti habuerunt gratiam sanctificante II. 112. ad eam per actus proprios se disponuerint II. 114. omnes etiam in primo instanti meriti sunt gratiam, & gloriam. II. 117. gratiam quidem de conguo, gloriam autem de condigno II. 118.

Angeli quantu[m] fuerint in statu viae II. 120. quid sit instantia Angelicum II. 121.

Angeli quidam deputati sunt ad custodiā hominū II. 127. non tantum universale, sed particulare II. 128. singuli sunt attributi singulis hominibus II. 128. & quidem omnibus omnino hominibus II. 132. in quo fuit custodia Angelicall. 134. quando incipiat II. 130. quando definit II. 131. an Angelus post mortem prioris clientis alium custodiendum accipiat. II. 129. quinam Angeli destinentur ad custodiā hominū. II. 133.

Angeli in primo instanti sua creationis habuerunt potentiam physicam peccandi, non verò moralē II. 135. nullus ex iis in primo instanti peccavit II. 137. primum eorum peccatum fuit superbia II. 138. & probabiliter fuit appetitus

ambitus unionis hypostaticæ II. 140. potuit etiam simul esse superbus negligens beatitudinis supernaturalis II. 141. quomodo Angeli ante peccatum non habuerint errorem II. 147. & seq. an potuerint agere penitentiam II. 151.

Angeli damnati, seu demones patiuntur non tantum pecuniam damni, sed etiam ignis II. 153. nec tantum cruciantur alligatione ad ignem II. 155. sed qualitate aliqua, supernaturaliter ab igne physice producta II. 157. & 158. qua qualitas an in hominibus etiam sit perpetuatura post reunionem corporum, est dubium II. 162. & seq.

Anima purgata post mortem statim admittuntur ad visionem DEI. I. 172.

Appellatio a Papa ad Concilium Generale hereticis confusa, & perniciosa VI. 258. & VII. 413. nullo modo legitima VII. 403. sed frivola, & frustratoria VII. 411.

Appetitus an licet fruatur suis actibus. IV. 201. & seq.

Appetitus sensitivus quomodo feratur in bonum delectabile VI. 160.

Applicatio cause constituit actum primum proximum I. 578. unde in ordine ad actus liberos non potest esse decretum DEI. I. 578. neque disjunctionem acceptum. I. 579.

Applicatio motivi an possit juvare ad assensum firmiorum, quam mereatur ipsa applicatio VII. 171. & seq.

Approbatio libri quid ei conferat VI. 219.

Arbor scientie boni, & mali, unde sic dicta. V. 339. Argumentatio a sensu diffringit ad collectivum quando sit evidenter bona I. 72.

Ariani quonodo docuerint, Verbum esse filium voluntatis DEI. I. 549.

Affenus priui principi qualis esse debet VII. 49.

Attingi ab habitu quid sit. VII. 4.

Attributa Divina a sin formaliter ens a se. I. 119.

Augustinus Janfei quid sit liber VI. 221. & seq.

S. Augustini autoritas quanto sit in materia de gratia VI. 211. eius autoritate probatur gratia sufficiens VI. 186. ejusque textus apparenter oppositū explicantur VI. 138. cur ordinariē tantum faciat mentionem gratiae efficacis. VI. 204. quid intelligatur per suas virtutes. IV. 196. & seq. nullatenus docuit, DEUM velle peccatum, aut illud cauare. V. 55. & 58. ac seq.

B. Aji retractatio, ac submissio ergo Papam VII. 357.

Bailefense Concilium quid circa Papam statuerit, & quanti astimandum. VII. 339.

Beati vident ea, quorum utope ad statum suum pertinentium cognitionem rationabiliter defiderant III. 106. & juxta quosdam ea vident in Verbo III. 107. quid sit videre in Verbo, tanquam in speculo voluntario III. 107. & seq. Beati habent omnes scientias naturales III. 109. carerent omni ignorantia, & errore III. 115.

Beati etiam gaudent de DEO ut bono sibi ipsis III. 110. sunt impeccabiles III. 111. & seq. possunt quidem aliquo tempore pati malum aliquod physicum, sed non perpetuum. III. 116. quoniam sunt dotes animæ glorioſi. III. 123. quid sit aureola Beatorum, & quatuorplex III. 128. cur minus beati alii magis beatis non invident. III. 129.

Beatus formalis quid sit III. 43. stat in completo ex visione, & amore beatifico III. 46. & seq. ad eam non spectat satietas potentiarum inferiorum III. 54. quomodo debet involvere omnem satietatem intellectus, & voluntatis III. 55. non sola visio est posseſſio III. 67. sed etiam amor, & qualis III. 71. beatitudo est alter-

INDEX

na III. 80. & perpetuitas est de ejus essentia III. 83. quin etiam certitudo de perpetuitate III. 86. an visio repreſenteret hanc perpetuitatem III. 98. & seq.

Beatitudo obiectiva creaturæ rationalis in statu elevationis est DEUS III. 29. & sufficit etiam in statu puræ naturæ III. 29. beatitudo non potest stare in bonis creatis III. 30. & seq.

Beato naturalis fuit possibilis III. 34. & seq.

C. Captivitas sub diabolo in quo stet. VI. 168.

Causa conscientia circa respectum silentium quis fuerit. VI. 230. & seq.

Causa formalis an indispensabiliter post se trahat effectum formalem, seu denominationem VI. 284. ac seq.

Cenititia varia, & damnationes Pontificia certarum proportionum, quomodo intelligenda. VII. 398.

Ceremonia legis antiquæ quomodo ab Apostolis adhibita. I. 600.

Certitudo est metaphysica, physica, & moralis, & haec perfecta, vel imperfecta IV. 293. item formalis, objectiva, subjectiva, seu adhesiva VII. 509.

Charitas triplicem habet significationem VI. 268. charitatis Theologica actus quid sit VII. 745. an praeficiat, ab omni proprio interesse VII. 746. saepius debet elici ex precepto VII. 607. & seq. etiam per accidentis aliquoties VII. 612. actus charitatis potest amare propter DEUM omnes creature, excepto damnatis in inferno VII. 750. & 761. non justificat formaliter VII. 777.

Charitas habitus quid sit VII. 745. quomodo possit influere in actum sub gravi pro determinato instanti preceptum I. 581. habitus hic datur in omnibus iustis, etiam in Christo Domino: non verò in gravibus peccatoribus VII. 709. an sit perfectior lumen gloriae, sicut est perfectior fide, & spe VII. 752. an sit inferior gratia sanctificante VII. 752. habitus charitatis augetur cum gratia VII. 766. intenditur enim per actus remissiores VII. 768. & quidem statim, quando actus elicitiuntur VII. 771.

Charitatis habitus obiectum formale est bonitas Divina ut sibi ipsi bona VII. 751. & quidem sola VII. 752. objectum materialis primarium est DEUS: secundaria objecta sunt aliae res amatae propter DEUM VII. 748.

Charitatis preceptum, quomodo possit, & debet impleri VII. 631. precepti huic, & etiam alterum finis, quo non cadat, aut non cadat sub preceptum VII. 632. ex hoc precepto debet actus charitatis elici factum intra annum VII. 609. item in initio, & fine vita moralis VII. 610. non tamen in instanti physice primo, vel ultimo vite moralis VII. 611.

Christus est unigenitus, & primogenitus I. 742. an fuerit sub potestate Filii VII. 371. an Christus, & B. Virgo venientes, etiam Adam, aut mundus non fuisset creandus. V. 330.

Circumstantia, que faciunt rem laudabilem, vel vituperabilem, non etiam ipse sunt semper laudabiles, vel vituperabiles IV. 133. & seq.

Cognitio rei est multiplex, in le, in alio, propter aliud, ex alio, ad modum alterius I. 320. cognitio comprehensiva qualis esse debet L. 192. cognitio plurium formalitatum non hoc ipso est perfectior, quam cognitione pauciorum I. 195. cognitione quomodo debet praelucere, vel dirigere ad volitionem I. 555. cognitione naturalis congrua, seu conjungenda cum bono opere naturali an semper sit gratia VI. 99. & seq. item 178.

Cometrio carnis die jejuniū est peccatum specie diversum à cometione secunda ad satietatem. V. 181.

Comunione sacram distribuere, vel sacramentum penitentia pluribus administrare in statu peccati, non interrupta functione, an fint peccata plura distincte in confessione exponenda V. 229.

Concilium Generale qualem habeat potestatem tempore schismatis VII. 311. absque auctoritate Summi Pontificis legitimis existentis celebratum est nullum VII. 325. Canones Conciliorum Generalium sunt infallibilis regula fidei VII. 322. non verò omnia alia in acta eorum relata VII. 324. Canones etiam debent esse approbati a Pontifice VII. 325. hanc approbationem Ecclesia semper solita fuit petere VII. 329. & 406. quando censuratur a Papa approbari VII. 320.

Concilia Generalia quare sunt convocanda VII. 350. eorum convocatio difficultima VII. 358. & 413. ac 414. Concilia Provincialia quam habent auctoritatem VII. 322.

Concluſio Theologica quomodo differat ab actu fidei VII. 588.

Concretum ut possit prædicari, quid requirat I. 790. concretum quidditative, seu concretivæ, & denominativæ sumptus, quomodo differant. VII. 13.

Concupiscentia quid sit IV. 42. auget intensive voluntarium IV. 47. & causat pure voluntarium IV. 48. & 51. ejus subiectio non est debita natura pura, sed est donum gratia VI. 157. & seq. an homo in statu puræ naturæ potuerit produci cum eadem concupiscentia, quæ datur in statu naturæ lapſa VI. 162. & seq.

Concursus DEI ad actum malum non amatutus à DEO V. 80.

Condonatio peccati alia est formalis, alia radicata, vel arguitivæ talis, & in quo stet. V. 264.

Confessarius quomodo se debet gerere circa sententias probabiles IV. 394. an possit dicere, licet citam esse actionem juxta sententiam notabiliter minus probabilem. IV. 397.

Conscientia actualis quid sit IV. 218. quid remorsus, aut testimonium conscientia IV. 218. conscientia dicunt multipliciter: recta, seu vera; falla, seu errans, aut erronea, & vel vincibiliter, vel invincibiliter erronea, IV. 219. certa, dubia, scrupulosa, probabilis, improbabilis &c. IV. 219.

Conscientia invincibiliter erronea præcipienti debet obediens, etiam si præcipia aliquid materialiter malum IV. 219. eadem excusat a peccato ex S. Thoma IV. 274.

Conscientia vincibiliter erronea debet deponi: si autem non possit deponi, non excusat a peccato IV. 219. si tamen culpa, quæ fuit causa erroris, adhuc moraliter perseveret IV. 219. an peccatum talis habeat novam imputabilitatem IV. 219.

Conscientiae Concilium, quid circa Papam decreverit, & quanti sit astimandum VII. 337. & seq.

Constitutio: Unigenitus: qua de causa sit edita VI. 255. an sit acceptata in Gallia VI. 256. & seq.

Contingentia rei quid sit I. 340.

Contradictria oppositio an, & quomodo inferat, unam propositionem præ altera esse veram I. 369. & seq. contradictria practicata absolute & conditionate talia I. 776. & 777.

Creatura nulla pravidetur omnibus auxiliis dispensari, neque confessura I. 664.

Credere explicite quid sit VII. 604.

Credibile, & credendum quid sit VII. 175.

Credibilitas apparetanta, sive tanta apparentia credibilitas non potest dari pro articulo fallo,